

A0

190

Registered for posting as a periodical
Category B.

The Australian Esperantist

(Successor to La Suda Kruco and La Rondo)
Oficiala Organo de la Aŭstralia Esperanto Asocio.

Advertisements: 25 cents per line.

REDAKCIO: "Esperanto", Box 2122T., G.P.O. Melbourne 3001, Australia.

Prezidanto: Prof. R. G. Robertson, 7 Euroka Street, Northbridge, NSW, 2063
Kasisto/Sekretario: S-ro L. V. Scott, 34 Ocean Road, Manly, N.S.W. 2095
A.E.A. Libro-Servo: S-ro T. Elliott, 8 Lone Pine Parade, Matraville, NSW, 2036

N-ro 157 (237)

MELBOURNE

Septembro, 1977

VOJAĜA MOZAIKO De D-ro A. Einihovici

Post la Islanda Kongreso ni haltis en Kopenhago dum dek tagoj por partopreni kongreson de fakkuracistoj. Ni kontaktis kelkajn esperantistojn kaj ankaŭ partoprenis kunvenojn de Konversacia Esperanto-Klubo. La prezidanto, E. Hansen, recenzis la libron "Colomba" de Merimee. Ni kontribuis al la diskutado, kiu estis interesa kaj vigla.

De tie ni flugis al La Chaux-de-Fonds, Svislando, por ĉeesti la kurson "Enkonduko al Literatura Kritiko", organizitan de Kultura Centro Esperantista (KCE) kaj gviditan de Giorgio Silfer, redaktoro de "Literatura Foiro". Li estas tre talenta kaj klera lingvisto, kritikisto kaj verkisto. Bedaŭrinde, mia edzino surbendigis nur parton de tiu neforgesebla, eduka kurso, kaj mi aŭskultadis lian perfektan Esperanton tiel atente, ke mi faris tre malmulte da rimarkoj en mia notlibro. Sed por montri la fortegan impreson, kiun mi ricevis de tiu kurso, sufiĉas diri, ke dum kaj post la kurso mi venis al konkludo: malgraŭ mia plurjara studado mi nun nur komprenis, ke la vera kompleta plezuro en la vivo estas sendube la penado por la lernado.

La kurso daŭris kvar horojn ĉiutage, du por lecionoj kaj du por la diskutado. La kursmaterialo uzata — kvante kaj kvalite — dum tiu seamajno superis mian imagon. S-ro Silfer analizis la individuajn personecon kaj la verkojn de preskaŭ ĉiuj Esperanto-verkistoj — de Zamenhof, Kabe, Grabowski ĝis la modernaj, Kalocsay, Baghy, Schwartz, Auld, Carlevaro (kiu vizitis nin dum la kurso) ktp.

Oni diskutadis detale pri ĝenerala arto kaj literaturo, kaj precipe pri Esperanto-literaturo: pri la taskoj de kritikisto — juĝo kaj prijuĝo, objektivismo, utilismo, neologismo ktp.

Li parolis pri la evoluo de la Esperanto-literaturo en diversaj epokoj — krea (aktiva), kritika (pasiva); pri la konceptoj de verkado — heteronomio kaj aŭtonomio; kaj pri aŭtoroj laŭ tiuj konceptoj (formo aŭ enhavo, "kion diri" aŭ "kial diri").

Silfer konsideras la poezion kiel la plej gravan formon de literaturo kaj pritraktis tiun parton tre detale kaj emfaze. La poetoj, li diris, ne naskiĝas — ili nur ricevas tion kion ili vidas en la naturo. La poeto konstruas — Dio kreas.

Pro tio ke, laŭ lia opinio, Esperanto estas Eŭropa fenomeno, la progreso de la Esperanto-kulturo dependas de tio, kiel Eŭropo retrovos sin mem, reakiros la prestiĝon. Esperanto-poezio, li diris, estas poezio de doloro, poezio de sufero kaj Grabowski estas la patro de Esperanto-poezio. Li emfazis kaj reemfazis pri la internaceco de la lingvo. Ne ĉio kio estas verkita en Esperanto estas internacieca. Oni diskutis la metrikan problemon, la gravecon kaj la diferencon inter originalaj kaj tradukitaj verkoj, pri subkulturo, indigenkulturo, kaj fontkulturo, pri provincialeco kaj multaj, multaj aliaj temoj.

Konstatende, mi prezentis nur kelkajn rimarkojn elĉerpitajn de la interesaj lecionoj. Kompreneble ne eblas pli detale pritrakti en raporto, kia ĉi tiu. Ĉiuj partoprenantoj de la kurso tre entuziasmiĝis kaj revas revidi kaj reaŭdi. Dum unu el miaj personaj konversacioj kun Silfer, li esprimis deziron viziti Aŭstralion

kaj Nov-Zelandon dum venonta Pacifika Kongreso.

La Kultura Centro Esperantista kiu organizis la kurson estas tre solida kaj grava centro. La esperantistoj jam posedas du domojn kaj tuj akiros aliajn du domojn. La kurso okazis en unu el tiuj domoj kaj ĉiuj partoprenantoj loĝis tie kaj travivis en ideala esperantista etoso. La loko portas la nomon "Privat Gastejo", kaj situas iom for de la urbeto, sur monto kun belega vidaĵo. La urbeto mem estas nomata "urbo en la kamparo", kaj estas la plej alta en Eŭropo. La sekretario, Claude Gacon, estas tre energia kaj lerta esperantisto, kiu laboras sindede por plibonigi la centron. Mi konsideras tiun centron iaspeca "Bona Espero", kies aktiveco estas dediĉita al la kultura kaj lingvistika flanko de la movado. Pro la geografia situacio kaj perfekta svisa organizado ĝi promesas grandan sukceson. La plej valora posedaĵo en "Privat Gastejo" estas la grandega biblioteko kaj libroeldonejo.

De La Chaux-de-Fonds ni vojaĝis al Vengen por partopreni la fervojistan Eŭropan Esperantan Semajnon. Kiel kutime la organizado estis perfekta. La lecionoj matene, la ekskursoj en altajn montojn — Jungfrau, kaj aliaj posttagmeze, muziko teatraĵoj, poemlegado, ludoj, bonegaj manĝaĵoj — ĉio en perfekta horaro kreis varman amikan etoson kaj kontentigis la grandan nombron de esperantistoj. La belega hotelo estis tute okupita de esperantistoj.

Post tiu laciĝa dumonata aventuro ni survoje hejmen haltis en Maüricio por dek du tagoj, kie ni ripozis fizike kaj mense apud belega marbordo kaj en kvietanta romantika kabano.

TREVOR STEELE RAPORTAS EL "BONA ESPERO"

Post nur sesmonata restado, estas tro aŭdacce fari juĝojn. Sed ni tro aŭdacu.

Kiel ĝi nun funkcias, la bieno-lernejo "Bona Espero" pruvis sian ekzistadon (vidu N-ro 5 de TRANSOCEANA). Tamen ĝia plua vivo dependas de facile rompebla ĉeno de cirkonstancoj, el kiuj miaopinie la plej grava estas la plua laborado de la geedzoj Grattapaglia. Eble ili estus anstataŭleblaj, sed oni malfacile povas imagi, kiu alia povus gvidi la komunumon kun egala sindediĉo.

La financa bazo estas ankoraŭ tre necerta. Krom etan subvencion de la registaro kaj kontribuojn de la bone-speranoj mem kaj kelkaj bonvoluloj, la kolonio ne havas enspezojn. Eble oni

povus ekspluati la agrikulturajn eblecojn de la bieno, sed transporto al la sola ebla merkato (Brasilia) estas trege kosta. Oni foje diskutetas la proponon konverti parton de Bona Espero en feriejon por aventurmaj turistoj, prefere adeptoj de nia lingvo. Alian eblecon indikis peto lastatempe ricevita: konata aŭtoro petis nin traduki unu el liaj libroj. Sed la tago, kiam oni povas per tio enspezi sufiĉe, estas ankoraŭ fora.

Krom la utila poresperanta propagando en la brazilaj amaskomunikiloj, la plej okulfrapa sukceso estas la fakto, ke la geknaboj de la kolonio malgraŭ sia malfavora vivkomenco nun povas partopreni la pli riĉan vivon de la alfabetuloj. Kaj ili ja parolas Esperanton. Diskuto pri tiu parolkapablo aperos en TRANSOCEANA N-ro 7.

Ankaŭ la najbarojn oni volas helpi, ĉefe per provizado de vestoj sendataj de diversaj esperantistoj. La rezulto de tiu donacado estas enigmo. Vi nunaj legantoj apenaŭ povus imagi la malriĉecon de tiuj najbaroj. Por ili eĉ vojaĝo al la "apuda" urbo Brasilia estus malofta luksaĵo, kaj ili supozas, ke ni, kiuj venis de malproksime, estas riĉuloj, al kiuj ne gravas, se ili prenas pli, ol ni proponas. Sed sendube moralaj konceptoj rezultas grandparte el la vivkondiĉoj kaj ni, kiuj neniam en la vivo malsatis, ne rajtas senti nin superaj.

La geedzoj Grattapaglia foje miras pri la fluo de okazaĵoj, kiuj direktis ilian vivon laŭ ĝia unika vojo. Kelkfoje ili bezonas kuraĝon por daŭrigi. Laŭ ili ekzistas supera plano por Bona Espero kaj neniu venas hazarde. La motivoj de Edita kaj mi por la vojaĝo ĉi tien ankoraŭ ne tute klariĝis, ĉu do "oni" sendis nin . . . ? Ĉiukaze ni ne bedaŭras la decidon.. La turista ĝuo de novaj pejzaĝoj iam cedas al sopiro je la hejmaj. Oni ricevas konstantan plezuron de la ĉiutaga uzado de la kara lingvo, kaj a vivo sen polucio kaj malsparo en ĉi tiu trankvila ĉirkaŭaĵo estas nepre avantaĝo, sed ni ne forgesu la svarmajn pulojn kaj iksojdojn, la izolecon kaj la ĉiam unutonan nutradon. Sed antaŭ ĉio ni ricevis en Bona Espero novajn spertojn kaj eksciojn, kiuj daŭre influos nian vivon.

MIA ESPERANTISTA VIVO de K. G. LINTON (daŭrigo)

Kiam D-ro Caldera elektiĝis prezidanto en 1950, li tuj starigis por si celon: la realigon de sia ambicio, ke A.E.A. konduku siajn proprajn terciarajn ekzamenojn, por eviti la neceson vojaĝi al Eŭropo por tiu celo. Mi eble scias pli

bone ol iu alia la laboron, kiun li faris sed li atingis sukceson en 1951, kiam S-ro J. R. G. Isbrucker, la tiama prezidanto de la Akademio de Esperanto, konsentis elekti provizoran komisionon.

Li petis D-ron Caldera nomumi la plej kompetentajn Esperantistojn en Aŭstralio, kaj inter tiuj nomoj estis la mia, kaj mi forte sentis la deziron akceptigi en la nomumo je sep provizoraj komisbrucker kondukis provojn, kiuj kulminis en la nomumo je sep provizoraj komisionanoj, kiuj agus ĝis la tempo, kiam ni jam havos almenaŭ tri niajn proprajn Klerecajn Diplomitojn. Ili estis laŭ alfabeto: S-ro F. R. Banham, D-ro C. J. Caldera, Pastro C. C. Cowling, D-ro A. Fridenbergs, S-ino I. P. Hanks, S-ro K. G. Linton, kaj S-ro P. E. Scherwin, kun D-ro Caldera kiel provizora komisionestro.

En tiu sama jaro, 1951, okazis alia grava evento (Jes, mi scias, ke "evento" estas "grava okazaĵo", sed mi persistos per tiu esprimo, ĉar ĝi estis sufiĉe grava por la pleonasmoj). Tamen mi devas reveni al la jaro, 1948, kiam Herbert Koppel alvenis en Aŭstralio. Tiujare du fratinoj el Adelejo (Mi malakceptas la vorton, "Adelajo", ĉar ĝi ŝajnas erare registrita en nia vortaro). Fay Andres kaj Win Addis (Win estas Dumviva Membro de U.E.A. kaj delegito de U.E.A. por Adelejo antaŭ mia memoro) vizitis Melburnon, kaj renkontis Herbert Koppel. Mi ne insistas, ke estis amo je la unua vido, sed ili revenis al Melburno por la kongreso en 1950, kaj Fay kaj Herbert geedziĝis en 1951. Fay Koppel, kiel ŝi nun estis, poste okupis tre gravan lokon en mia Esperantista vivo.

La 8-a Aŭstralia Esperanto Kongreso okazis en Sidnejo, kaj tie mi ricevis tre grandan surprizon — mi elektigis prezidanto de A.E.A. En tiu sama jaro Roy Rawson eksigis kiel delegito por Melburno, kaj mi anstataŭis lin. Tuj poste Roy elektigis membro de la Viktoria Parlamento.

La 9-a Aŭstralia Esperanto-Kongreso okazis en Perto en 1954, la sola kongreso, kiun mi ne povis ĉeesti de post mi fariĝis Esperantisto, sed mi reelektigis prezidanto la duan fojon malgraŭ mia foresto. Tiun saman jaron mi konsentis fariĝi Ĉefdelegito por U.E.A. en Aŭstralio, kiam Les Pfahl eksigis.

En la jaro 1955 D-ro Caldera sukcesis pri la Aŭstralia Norma Klereca Diploma kun honoro, kaj do fariĝis la unua konstanta komisionano. Ankaŭ en tiu jaro S-ro Len Newell alvenis en Aŭstralio, sed mi ne sciis tion, ĝis la sekvinta jaro, kiam li skribis al mi por ekscii la kotizon al U.E.A. Kiam mi legis

la nomon: L. N. M. Newell, mi apenaŭ povis kredi al miaj propraj okuloj. Ne povis esti du homoj kun tiu nomo, kiun mi konis tiel bone, ne nur en la lernolibro, sed ankaŭ pro liaj kontribuoj al Literatura Mondo. Lia baldaŭa respondo konfirmis la veron. Jen la homo, kiu instruis al mi Esperanton, sed li ankoraŭ ne sciis tion, ĝis decembro 1958, kiam mi vizitis Adelejojn kaj mi fine renkontis lin por komenci firman amikecon.

En la jaro 1956 la 10-a Aŭstralia Esperanto-Kongreso okazis en Kanbero, Mi nomumis D-ron Fred Williams por sekvi min kiel prezidanto, kaj mi elektigis kassisto, ofico al kiu mi ege sopiris, ĉar nia landa asocio estis konstante senmona, kaj mi kredis, ke mi povas tion ŝangi.

En la jaro 1957 mi fariĝis Dumviva Membro de A.E.A., kaj en 1958 la 11-a Aŭstralia Esperanto-Kongreso denove okazis en Melburno, kaj D-ro Fred Williams elektigis prezidanto la duan fojon, kaj mi la unuan fojon renkontis D-ron Ross Robbins.

La sekvinta jaro, 1959, estis la jarcenta datreveno de la naskiĝo de Zamenhof, kaj por marki tiun gravan okazon ni organizis en Aŭstralio la Zamenhofan Jarcentan Fonduson, de kiu Ralph Harry, reveninta el Singapuro, estis la ĉefa organizanto. Tiucele regule kunvenis kun la prezidanto, D-ro Fred Williams en lia oficejo, Ralph Harry, Herbert Koppel kaj mi. Mi mem markis tiun jaron fariĝante Dumviva Membro de U.E.A. Ankaŭ en 1959 fondiĝis en Melburno pro la instigo de Herbert Koppel kun la helpo de D-ro Andrew Fridenbergs la Esperanto Advancement Cooperative Ltd. Tiu organizo estis fondita por ke la Melburna Esperanto-Societo akiru sian propran domon. Herbert Koppel fariĝis sekretario kaj mi fariĝis kassisto, oficoj, kiujn ni ankoraŭ tenas hodiaŭ.

En la jaro 1960 okazis la 12-a Aŭstralia Esperanto-Kongreso en Hobarto. Ĝi estis organizita de Marcel Leereveld, kiam li estis instruisto ĉe la Friend's School tie. Elektigis prezidanto Ralph Harry. Tiun saman jaron eldoniĝis mia verko, "Kanaĉo el Kananam", kiun mi verkis por prezenti al la Provizora Ekzamena Komisiono, kiel tezon, laŭ la konsilo de Bill Drummond antaŭ dek kvar jaroj, do ĝia apero multe kontentigis lin. Eldonis tiun verkon la Esperanto Publishing Co., kiun estris Cecil Goldsmith, iama ĝenerala sekretario de U.E.A. kaj kun kiu mi multe korespondis dum la antaŭaj kelkaj jaroj pri la eldono. Ankaŭ en tiu jaro mi fariĝis la unua komitatano en Aŭstralio de U.E.A., kaj

en tiu sama jaro Ralph Harry gajnis la Ordenon de la Brita Imperio. Mia verko estis akceptita kiel tezo, kaj en 1961 kun granda ĝojo mi farigis la dua Aŭstralia Klereca Diplomito, sed tiun saman jaron frapis min granda malĝojo, ĉar mi perdis mian karan amikon, D-ron Fred Williams.

En la venonta jaro komenciĝis la tria ĉapitro de mia rakonto.

(daŭrigota)

U.E.A.

Nia ĉefdelegito bedaŭras anonci dekprocentan altiĝon en la kotizoj al U.E.A. por la jaro 1978. Ili nun estos M. J. \$8.40 kaj M. A. \$21.00 Aliflanke plaĉas al li informi, ke la revuo estonte alvenos al ĉiu membro en Aŭstralio per aera poŝto. Ni do ne plu legos novaĵojn jam ne aktualan.

Korespondi deziras 13-18 jaraĵ estonaj komencantoj. Skribu al la instruisto S-ro J., Palu, 200016 TALLIN, Solme 21 Estonio, USSR. (Informojn ankaŭ donas S-ro J. Lehan, 2a Harms St., Too-woomba, Qld. 4350)

●Perth: Ĉe la kunveno de 27/7 ni bonvenigis S-ron W. Illingworth, kiu revenis de transmara vojaĝo. F-ino O. Hunt gvidis vort-ludon, membroj partoprenis en legado de teatraĵo kaj poste partoprenis en "unu-minutaj alparoloj".

Je 10/8 F-ino Olive Hunt gvidis ludon "Kiu mi estas?" kaj ekzercis frazojn pri la angla vorto "get". Klubanoj kune legis kaj tradukis tekston el la libro "Liliputo".

Dimanĉon, la 21-an de aŭgusto, membroj estis gastoj en la hejmo de F-ino O. Strempele; pro pluva vertero nur 10 partoprenis. S-ro Dean akompanis per piano kantadon de E-kantoj. F-ino O. Strempele prelegis kun diapozitivaj pri siaj lastatempaj vojaĝoj tra la insulo Norfolk kaj Nov-Zelando.

En la klubĉambro en Nedlands, 24/8, ni bonvenigis Eunice Graham el Manly. Je 14/9 S-ro J. Hawks legis leteron de D-ro Einihovici el Danlando kaj membroj legis denove el la libro "Liliputo".

Dimanĉon, 25/9, S-ino E. Palmer invitis membrojn al sia nova hejmo ĉe

Bull Creek. S-ino Buckingham montris diapozitivajn pri vizito al la valo Yosemite kaj kelkaj pacifikaj insuloj. S-ro J. Hawks montris lumbildojn pri la Panama Kanalo.

● MELBOURNE: Prezidanto C. Kanaĉki, 11/7, priskribis jugoslavajn hospitalojn, en kiuj li estis paciento kaj rakontis diversajn travivaĵojn en ili. La imponaj konstruaĵoj kaj parkoj de Parizo estis la temo de parolado kun diapozitivaj far S-ro K. Linton.

"Novaĵoj el Esperantujo" estis la temo de prelego de S-ro H. Koppel (1/8) kaj je 8/8 S-ro S. Kanaĉki priskribis la vivciklon de silkraŭpo kaj la procedon produkti silkon, laboro kiu okupis lian patron kaj la familion en lia juneco.

Je 15/8 prelegis S-ino Fay Koppel pri semajnfina ekskurso en 1957 de 3 Melbournej esperantistoj al la negregiono de Viktorio, Vic-Prezidanto H. Beechey parolis (22/8) pri la temo "Pli pri la Vitaminoj".

—F. K.

La grupo en MALVERN havis sian ĝeneralan kunvenon je 8/2 kaj elektis novan estraron: Prez: Don Pescod; Sekretario: Barbara Podmore; Kasisto: Beryl Pescod; Grup-Gvidanto: S-ino A. Paling.

Nia sekretariino, Barbara Podmore, partoprenis la Universalan Kongreson en Reykjavik. Kun bedaŭro ni devas raporti ke Anita kaj James Mullett translokiĝis al Wagga. Ili intencas fondi novan grupon tie.

La grupo en OAKLEIGH elektis novan estraron je 2-a de februaro. Prez.: Jack Fallu; Vic-Prez: N. Butkunas; Kasisto: Ann Hearn; Sekretario: Bob Reed; 2-a Sek. kaj Libro-Servo: S-ino Ivy Fallu.

Ann Hearn kaj Bob kaj Eva Reed revenis de siaj transmaraĵoj vojaĝoj kaj ni antaŭvidas kun ĝojo iliajn vojaĝraportojn kaj diapozitivajn. Kun plezuro ni povas raporti, ke jam 50% de niaj membroj aliĝis al la Aŭstralia E-Kongreso en Launceston.

● MORWELL, Vik: La estraro por 1977 konsistas el: Prez: S-ro W. Wybenga; Vic-Prez: S-ro I. T. Maddern; Sekretario: S-ino M. Wybenga; Protokol-Sek: S-ino A. Schepers; Kasisto: S-ro B. Kelly.

Ĉe la kunveno de 5/8, kiu okazis en la hejmo de Ges-roj Maddern, S-ino M. Wybenga montris memfaritan filmon pri ŝipvojaĝo al Nov-Zelando, Tahiti, la Panama Kanalo kaj vizitoj al Jamaiko, Nederlando, Britujo kaj Danlando.

● **MANLY:** Spite de la malvarma vetero ĉiuj klasoj estas regule kaj multnombre frekventataj. La "paroligan rondon" vigle gvidas Eunice Graham per tradukoj de interesaj leteroj de ŝia filino Jane, kiu vojaĝas nuntempe tra foraj partoj de Hindujo.

Niaj nederlandaj vizitantoj Ges-roj ten Hagen invitis klubmembrojn al la hejmo de sia nevino por adiaŭia vespermanĝo. S-ro ten Hagen montris filmon faritan dum vojaĝo tra Aŭstralio. La ĝuinda vespero finiĝis per kanto. Al Ges-roj ten Hagen ni ĉiuj deziris aĝrablan vojaĝon hejmen.

—Edna Giles.

● **CAPRICORN COAST:** Klasoj okazas ĉiumarde ĉe "La Nesto", Emu Park, kun meznombre kvin bonaj studentoj, uzantaj la libron "Esperanto Teacher".

Je 21/9 John Moore estis gastparolanto ĉe la jarkunveno de la CWA Emu Park, antaŭ proks. 60 ĉeestantoj. Post la parolo, oni invitis lin paroli al alia CWA-branĉo kaj al klubo de la TOI-asocio. Ankaŭ unu korespondlernanto sin anoncis ĉe la kunveno.

● **BRISBANE:** La Stata Konferenco de la "Modern Language Teachers Association" ĉe la Kvinslando okazis de la 13-a ĝis la 15-a de aŭgusto. Post la Multkultura Konferenco en aprilo, la Brizbana Esperanto-Societo ricevis inviton ĉeesti kaj prezenti traktajn pri Esperanto. Do Winsome Greenhalgh kaj Ray Ross akceptis tiun inviton, kaj Ray Ross prezentis dudek-minutan prelegon "Esperanto 1887-1987". Poste estis respondoj al multaj demandoj.

La 11-an de aŭgusto, Ray Ross parolis al YWCA Grupo en Wynnum (marborda antaŭurbo). Ĉirkaŭ dudek virinoj ĉeestis kaj per viglaj demandoj montris intereson.

La 12-an de julio, Ray Ross parolis al la "Lone Parents Association". Bedaŭrinde la vetero estis malagrabla kaj malmultaj ĉeestis. Tamen anoj montris intereson kaj promesis disdoni novaĵojn kaj foliojn pri Esperanto al aliaj membroj.

— Ray Ross.

● **ST. LUCIA:** Post la ferio Esperanto-klasoj denove okazas en la hejmo de Winsome Greenhalgh. Dawn Degn gvidas novan klason por komencantoj, Winsome Greenhalgh estras klason por mezgraduloj kaj Margaret Jones la progresintojn.

● **IPSWICH:** En la Edukada Centro okazas ĉiujarde kurso por komencantoj sub la gvidado de Ray Ross.

● **TOOWOOMBA:** Bonvojaĝan festeton ĉe "Pizza Hut Restaurant" honore al F-ino M. O'Mara ĉeestis dek membroj. Estis gaja okazo. Poste foto aperis en la "Toowoomba Chronicle". F-ino O'Mara ferias transmare kelkajn monatojn.

Kelkaj monataj kunsidoj ne povis okazi pro manko de kvorumo. Tio ne estis stranga, ĉar kelkaj anoj feris.

Dum junio, ĝis sep samideanoj kunvenis ĉiusemajne ĉe F-ino Evans por studi la lingvon.

—Jean Lehane.

NOVAĴOJ EL JAPANUJO

(De nia japana korespondanto
Bun'ichi Iizaki)

La 26-a Kongreso de Esperantistoj en Kantoo-Distrikto (Tokio kaj ĉirkaŭaĵo) okazis 25-an kaj 26-an de junio en la urbdomo ĉe Haŭcicojisi. La inaŭguran kunvenon prezidis S-ro M. Nakamura en ĉeesto de 121 partoprenantoj, inter ili 3 gastej, la urbestro, la estro de la civitana domo kaj F-ino Aliĉja M. el Pollando.

La urbestro, S-ro Gotoo salutis la kongreson kaj reprezentantoj de ĉiuj grupoj kaj ligoj prezentis mesaĝojn de la respektivaj grupoj. S-ro W. Schmid (el Germanujo), S-ro A. L. Blatt (Usono) kaj F-ino Aliĉja M. faris paroladojn. Memora fotado, fakkunsidoj kaj Solena Fermo konkludis sukcesan kongreson. La 27-a kongreso okazos venontjare en Coohu.

La 64-a Kongreso de Japanaj Esperantistoj okazis en Tokio de la 26-a ĝis la 28-a de aŭgusto. Entute partoprenis 548 personoj.

Je 26-a de aŭgusto okazis 4 kursoj, nome elementa, mezgrada, altgrada kaj kurso por kursgvidantoj. Tiuj kursoj daŭris la sekvantan tagon.

La 27-an de aŭgusto okazis la inaŭguro, raporto pri la movado, debato pri la stato de la movado, fakkunsidoj kaj la ĝenerala kunveno de la Japana Esperanto-Instituto.

Trege valora estis la t.n. "Kurso pri kursoj", fakte kurso pri la organizado de kursoj, metodologio kaj instrumaterialoj. Lektoroj estis S-roj J. Kaziwara, J. Takeuchi kaj aliaj.

Okazis Kongresa Universitato. Profesoro Sinichi Kawamura parolis pri "Vitamino C aŭ Askorbata Acido, kemiaj proprecoj kaj nutraj signifoj".

Profesoro Sakutaro-Tadokoro parolis pri "Kiel diferencas drogoj kaj venenoj".

La 28-an de aŭgusto okazis publika preleg-kunveno. La fama aktoro T. Sasaki parolis pri "Esperanto, ĉu vivanta lingvo?". D-ro F. Egami, Prezidanto de la Japana Esperanto-Instituto prelegis pri "Naturscienco kaj Esperanto". S-ro Raif Makarian (Britujo) parolis pri "Socia pozicio de Esperanto rilate la anglan lingvon".

ESPERANTO KAJ WALL STREET JOURNAL

En la lasta eldono de "A.E." ni raportis pri vizito de S-ro Barry Newman, raportisto de "Wall Street Journal" al kunveno de la Wellingtona E-Klubo. Surbaze de tiu vizito je malvarma, vintra vespero, en malkomforta klubejo, aperis artikolo sur la unua paĝo de "Wall Street Journal" en la eldono de la 23-a de junio. La artikolo estis verkita en sarkasmo, iom stulta maniero.

La konata usona esperantisto Prof. D-ro Richard E. Wood sendis leteron al la Redaktoro (ĝis nun ne represita), en kiu li esprimis la opinion, ke la artikolo pli respegulas la socian etoson de la ĉefurbo de Nov-Zelando, trankvila izolita mezgranda urbo, ol la veran gravecon, etendiĝon kaj celon de la tutmonda Esperanto-movado.

Vere tiu okazaĵo estu bona leciono por ni esperantistoj. Tro ofte nerealistaj esperantistoj atendas gravan profiton por Esperanto per invito de gravaj gazet-raportistoj al niaj mizeraj kunvenoj. Kian impreson povas gajni reprezentanto de grava gazeto, kiam li vizitas klubkunvenon en malnova domo en sensignifa flankstrato? Tute ne gravas ĉu ĉeestas dekduo aŭ dudeko. (Plej ofte ĉeestas nur sepl!)

Laŭ la nuna stato de nia movado estus saĝe inviti ĵurnalistojn nur al landaj aŭ universalaj kongresoj, kie ili povas vidi Esperanto-Ekspoziciojn, belajn libro-standojn kaj povas intervjui eksterlandajn vizitantojn.

Dez. korespondi kun aŭstralianoj 20-jara studento el Siberio. Skribu al: U.S.S.R. 625009, TJUMENJ - 9, a. k. 139, Laharov Viktor

NEKROLOGO W. H. HOWARD

S-ino E. L. Palmer (Perth) atentigas nin, ke enŝteliĝis eraro en la nekrologon pri S-ro W. H. Howard. Estis dum la 16-a Kongreso de A.E.A. en Manly 1968, ke S-ro W. H. Howard farigis vic-prezidanto de A.E.A.

ALFRED ROY COHEN

La 16-an de junio, 1977, nur 2 semajnojn antaŭ la 80-a naskiĝtago, mortis en Tweed Heads, N.S.K., Alfred Roy Cohen, unu el la fruaj esperantistoj de Aŭstralio.

Li naskiĝis la 1-an de julio, 1897 en Fitzroy, antaŭurbo de Melbourne. Li aliĝis al la Melbourne klubo en 1915 aŭ 1916. Iuokaze, kiam mi aliĝis al la klubo, la 21-an de marto, 1919, mia kuzo, "Roy" Cohen, kiel oni kutime nomis lin, estis jam la sekretario de la klubo. En julio 1920 li farigis Vic-Prezidanto de la Aŭstralia E-Asocio kaj en 1923 ĝia prezidanto. (A.E.A. tiam ne estis tutlanda organizo, sed nur alia nomo por la iama Melbourne E-Societo.)

Li estis samtempulo de la famaj aŭstraliaj esperantistoj James G. Pyke, Maurice Hyde, Percy Hudson, Charles Ballard, G. Gordon, Roy Rawson kaj W. J. Drummond. Profesie li estis reprezentanto por dentistaj bezonaĵoj.

Pro familiaj devoj li iom post iom retiriĝis el la movado. Postvivis lin vidvino kaj 2 filoj (filino lia jam mortis antaŭ kelkaj jarcj.).

—H. M. (Marshall) Cohen

21st AUSTRALIAN ESPERANTO CONGRESS

Jan. 2-8, 1978 — Launceston, Tas.

Mail your Congress Fee \$13 (Pensioners, Students \$7.50) to the Congress Treasurer, Mr. Mac Le Fevre, 22 Belle Vue Avenue, Launceston 7250. Add \$10 for Room Deposit at "Tasmanian College of Advanced Education" and enclose a stamped addressed envelope for your receipt.

The College of Advanced Education has made arrangements that delegates wishing to arrive on Sunday, Jan. 1st may occupy their rooms on that night, provided they notify the Congress Treasurer, Mr. Mac Le Fevre (address see above) BEFORE Friday, 9th December, 1977. The time for arrival must be between 5 p.m. and 5.30 p.m., but please note that meals CANNOT be provided Sunday night or Monday morning.

Enrolments will commence at the College on, Monday, Jan. 2nd at 11.00 a.m. Tea, coffee and biscuits will be available at midday.

Those wishing to stay in their room on the night of Sunday, 8th Jan. may do so, but please note that meals will NOT be provided.

All members of the Launceston Esperanto Club are looking forward to meeting you at the Congress.

NIA ORIGINALA PROZO de Heide Apolloner. Dansk Esperanto Forlag. 58p. Aŭstralia prezo \$2.00. Havebla ĉe A.E.A. Libro-Servo.

Jen tre utila libreto. Per ĝi la aŭtorino prezentas super-rigardon de la originala esperanta prozo. Literaturamanto, ŝi sentis la mankon de kompleta bibliografio pri sia preferata kampo, la prozo. Tial ŝi komencis surpaperigi siajn impresojn pri la legitaj originalaj verkoj, kaj jen la rezulto.

La modesta amplekso de la libro permesas nur tre mallongan pritrakton de individuaj aŭtoroj kaj verkoj, tamen kelkfoje ŝi donas pli detalajn impresojn. Aparte valora estas la pritrakto de la frua prozo literatura, ĉar troviĝas notoj pri multaj verkoj nun malfacile haveblaj kiuj meritas elserĉon. Kiel diras Heide Apolloner "La verkoj de niaj pioniroj havas ne nur literaturan, sed precipe idean signifon por la evoluo de tutmonda literaturo".

Si celis pritrakti ĉiujn gravajn verkojn kaj kvankam ne ĉiuj konsentos pri ŝiaj elektoj kaj preterlasoj, mi estas certa ke ĉiu literaturamanto trovos la libron tre havinda. —R.McG.

ili ĝenerale Auld elstaras, speciale en polurita tekniko, sed estas Boulton kiu provizas la plej trafajn pecojn. Vere estas ke malgraŭ la intereso de la tuta verko, neniam falanta al banalo, tamen io mankas.

Kaj ĝi same mankas en la ĉirkaŭ 50 pecetoj pri domaj kaj personaj aferoj kovitaj de Daphne Lister. Du etaj eroj (japaneskaj senrjuoj) donas la guston de sia ciniko kaj morneta defetismo:

Skeptiko savas/En fido kaj sincero/
kuŝas danĝero. (p.27)

Eta talento/Briletis, tremis, meĉis/J:n malevenio. (p. 45) La talento estas videbla, sed kukumajn sandviĉojn ne ĉiu frandas.

Car mi tre admiras la kapablon de Auld, kaj volas nur ke li trovu taŭgan medion por eternigi sian genion, mi kaj bonvenigas kaj prigrumbas la nunan iom antikviĝintan specimemon. Ĝi estas ja interesa, kiel ĉu lia verko, ĝi montras elstaran inventemon kaj teknikan talenton, kaj tamen . . .

Pri la tri estas la sama plendo: estas multe da spleno kaj enuo; oni plendas pri la homa sorto, la milito, la kio ajn. Miasmas defetismo kaj sinkomato. Sed estas iel artifice, kaj venas kiel subita flagro inter la cindroj la pasia denuncio de Boulton:

Damnita estu la cenzuro!

Fiaŝangaj kaj en prudaj skvamoj

Eiunukoj kaj glaciaj damoj

Kastras kulturon pro "sekuro". (44)

Ha! Jen poezio! —Frank Dunn

DUMVIVAJ MEMBROJ DE U.E.A.

F-ino W. Addis, S.A.
S-ro R. W. Baxter, N.S.W.
D-ro C. J. Caldera, W.A.
S-ino H. Cooper, Tas.
S-ino M. Duncan, N.S.W.
F-ino E. Gibson, Tas.
S-ro S. H. Grant, S.A.
S-ino I. P. Hanks, Vic.
S-ro R. J. Hanney, S.A.
S-ro R. L. Harry, A.C.T.
F-ino M. Hodge, S.A.
S-ino F. Koppel, Vic.
S-ro K. G. Linton, Vic.
S-ino R. McGrath, W.A.
S-ro I. T. Maddern, Vic.
S-ro J. Matasin, N.S.W.
D-ro R. G. Robbins, A.C.T.
S-ino K. R. Schwerin, N.S.W.
S-ro L. V. Scott, N.S.W.
S-ino D. M. Sinclair, Qld.
S-ro D. H. A. Thorp, W.A.
S-ro E. W. Woodruff, N.S.W.

RIMLETEROJ, de Marjorie Boulton kaj William Auld. GIS NUN, de Daphne Lister. Ambaŭ eldonis Esperantaj Kajeroj Manĉestro, 1976. Mendu ĉe A.E.A. Libro-Servo.

Inter la Esperantistoj, poezio estas lingvo de homo. La Esperanta poeto verkas por ono de ono; tamen tiu oneto frandas la lingvon bele uzatan, kaj ne multe toleras strangaĵojn. Eble la procento de la lingvano kiu verkas poemojn estas en Esperanto la plej granda en la mondo. Tial la poezio uzigas ne nur por grandaj aferoj sed ankaŭ por aferoj hejme kaj aŭ bagatelaj.

Jen du libretoj tiurilataj, en modesta tamen tre klara kaj taŭga formato por malkoste liveri specimenojn de la kreivo de niaj poetoj.

Auld kaj Boulton dum ok monatoj de 1953-54 interŝanĝis koresponde 84 rondelojn pri la ordinarajoj de la vivo. En

NEWS DIGEST

ESPERANTO LIBRARIES: In our last issue we mentioned the Esperanto collection in the Austrian National Library in Vienna. Of course, in that city there is a most impressive library devoted exclusively to Esperanto works.

Another Esperanto library we call to mind is situated in an imposing ex-monastery-cum-castle on an imposing hill outside the Italian city of Massa. In the courtyard is an imposing statue — of Zamenhof, of course.

THE LINGUIST OF VENICE: Dr. Pennacchietti, Professor of Semitic Studies of Venice (and an Esperantist) together with Prof. Szerhadilyi of the University in Budapest where Esperanto is an integral part of the curriculum, has arranged for a symposium to be held on inter-linguistics, with special emphasis on Esperanto.

Sorry, even if you are in Venice next May, you may NOT attend. It is exclusively for Italian and Hungarian scientists.

WHAT, NO CULTURE? Those prejudiced against us maintain — loudly, for if your argument is weak your voice must be strong — that Esperanto has no culture. What of these:—

In Warsaw the Grabowski theatre is about to present a new play — "Hypnotism" in Esperanto. It was written by Cwojdzinski, a Polish author now living abroad.

The Bulgarian Esperanto Theatre Group is of professional standing.

Also, musical evenings, art shows, puppet shows etc. are features of life for European Esperantists. Perhaps typical of such entertainments is an Esperanto week-end to be held at Herzberg-Harz. (No, we won't rob you of the fun of finding it in an atlas. As a hint, "Berg" is German for mountain.) One evening will be devoted to music — choirs, orchestras, bands and soloists, with a little bit of magic as comic relief.

As a gesture of welcome and goodwill, the six first "foreign" guests will be given free "bed" and "board".

NOT A TOWER OF BABEL: Dr. Haarman of Hamburg recently gave an

address on "Language Politics in the European Community". He said that many languages are considered to be discriminatory, hence tensions among ethnic groups such as the Flemish and the Walloons. His solution? Esperanto, which has no national taint.

THAT PLACE: In English, in the Luxembourg Weekly, appears this profound thought: "We will always need translators and interpreters for heads of state. But it is sad if toilets still have to be marked in 10 different languages".

HONORABLE MENTION: In a recent issue, "Informilo" published in Vienna mentions our Jan. 1978 Australian Congress in Launceston.

It stresses the youth camp to be held prior to the Congress.

Details from F-ino E. Gibson, Box 638 Launceston 7250, Australia.

WHEN, NOT HOW: Heard about the Red Indian whose greeting was always "When?".

A friend rebuked him with, "You should say 'How', not 'When'. His reply — "Me already know how. WHEN?"

We know how to solve the world communication problem. The question is, "When?" Are you doing your bit to hasten things? **ONE WAY YOU CAN DO YOUR BIT IS TO BE SURE YOU HAVE PAID YOUR SUBSCRIPTION FOR 1977. \$10. (\$5 pensioners and juniors) direct to Les Scott, 34 Ocean Road, Manly 2095. N.S.W.**

CREDITS: Pilo Press, Informilo.

PREDIKO

Mark Twain kelkfoje ĉestis la diservon de D-ro Doane, kiu tiam estis pastro en Hartford. Iun matemon, post fino de la servo, M.T. diris al li: "D-ro Doane, mi tre ĝuis vian servon ĉi-matene. Mi bonvenigis vian predikon kvazaŭ malnovan amikon. Fakte, mi havas hejme libron, kiu entenas ĉiun vorton de via prediko".

"Vi certe ne havas", indigne respondis la pastro..

"Mi havi!"

"Nu, vi sendu al mi tiun libron, mi ŝatus vidi ĝin".

"Mi sendos ĝin," promesis Mark Twain. La postan tagon li sendis al D-ro Doane kompletan ne-mallongigitan vortaron.

—P. E. Schwerin.